

CAPÍTOL 8: Comencem un nou camí

Amb la inauguració del nou edifici, iniciem una nova etapa. L'escola, el setembre, s'ampliarà amb una nova línia. Serà un repte incorporar tant alumnat i professorat nou.

En Lluís, el director, ja fa temps que em diu que vol deixar la direcció i m'anima a presentar la meva candidatura. Finalment, he caigut en el parany i, junt amb l'Eduard com a cap d'estudis, i l'Antònia Garrido com a secretària, formem el nou equip directiu. Se'ns presenta un camí apassionant a recórrer, l'afrontem amb molta il·lusió però, també, amb molts reptes al davant.

El primer repte és la incorporació, a la nostra petita família, de tot el nou professorat; passarem d'un claustre de tretze a un de vint-i-set... Arribat el setembre, tot el professorat ens ho posa molt fàcil.

Al llarg dels anys han anat passant una gran quantitat de professors/es i hem tingut l'honor i la satisfacció estar-hi al capdavant. Sempre ens han fet sentir orgullosos de ser el seu equip directiu. Durant cursos, hem sigut com un grup d'amics i amigues que, fins i tot, ens hem permès convocar reunions d'inici o final de curs a Girona, el delta de l'Ebre, l'Estartit... hem estat uns al costat dels altres en els moments feliços, però, també, en els moments dolorosos i difícils.

També se'ns presenta el repte d'iniciar els P-3. La segona línia s'ha omplert amb sol·licituds de les preinscripcions i amb la incorporació de bona part dels alumnes de l'escola Maria Mitjancera, del carrer Entença-Còrsega, que tanca.

El mateix juny del 95, per mitjà d'un esplai del barri, l'AMPA ofereix Casal d'Estiu, reduït i familiar, que serà la llavor de moltes coses més.

Al setembre ja tenim servei d'acollida, d'extraescolars i de monitors de menjador; serveis que no s'oferien durant el temps del trasllat. Hem contactat amb empreses del sector. Els Casals de Nadal i d'Estiu segueixen mitjançant l'esplai.

Un problema que veiem, ben aviat, és la gran rotació de monitors, canvien molt sovint.

Remuntem-nos, ara, al Casal de Nadal del 97:

Em dirigeixo a l'Anna, en Carles i la Mª Josep, tres dels primers monitors. Els he observat amb atenció i he vist com treballen; són constants, eficients, implicats.

- Per què no us plantegeu muntar una empresa, i ho gestioneu tot?

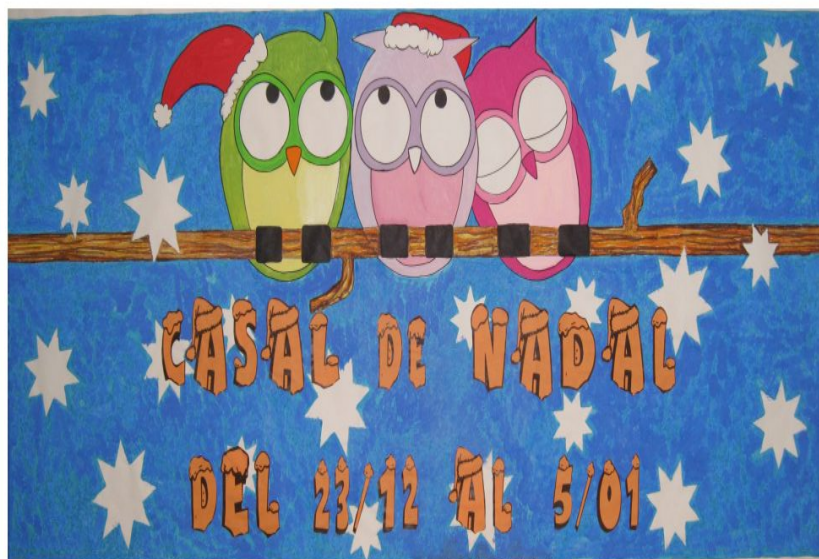
Els he agafat per sorpresa. No ho veuen clar. Ho han de pensar, amb calma.

Al cap d'un parell de mesos em vénen a veure. Per la cara que fan se'ls veu il·lusionats...

- Estem pensant a formar una S.C.P. Ens estem assessorant. Però, per ara, tan sols ens atrevim amb els casals i l'acollida.
- Perfecte. Tot és començar.

Els vaig demanar que, sempre que fos possible, intentessin captar els monitors entre els antics i antigues alumnes, sempre coneixen millor l'esperit i tarannà de l'escola.

Acabava de néixer Xaranga. S.C.P. Un parell d'anys després s'atreviran ja amb el servei de menjador i extraescolars no esportives i, més endavant, amb les colònies d'estiu. En Carles i la Mª Josep quedaran vinculats a l'escola fins avui. No m'imagino l'escola sense ells. Gràtitud immensa a la seva tasca i dedicació.

Memòria del primer casal gestionat per Xaranga S.C.P. i mural d'un Casal de Nadal

Equip de monitor de menjador, foto amb moltes monitores veteranes i ex-alumnes

El despatx de direcció té molt poca ventilació; per això, a vegades, obro la petita finestra que dóna al vestíbul.

Un dia, veig com, per l'obertura, treu el cap el pare d'un alumne matriculat fa pocs dies.

- Queria hablar con el director.
- Jo mateix.
- ¿Cómo se llama?
- Josep
- ¿Le puedo llamar Pepe?

La imatge del "Xosep" em ve com un flaix a la memòria i responc contundent:

- De cap manera. Josep, tal com sona... Josep.

No crec que hagués suportat passar del Xosep al Pepe...

Una tasca que s'ha de fer, a vegades, és atendre comercials que volen vendre algun producte o material escolar. Avui es presenta un nou comercial.

- Bon dia. Sóc de l'empresa... (i em va dir el nom), li porto una oferta de paper a un preu que no s'hi podrà resistir.
- Me'n deixa veure una mostra.

M'allarga un full de mostra. L'agafo, el miro a contrallum, el començo a tocar amb els dits tal com, de petit, m'havia ensenyat a fer el meu pare a la impremta de casa. De cop, em recull el paper i em diu:

- Perdoni, ja veig que vostè hi entén de paper. Serà millor que torni un altre dia que en porti un que sigui d'una mínima qualitat.
- Sí, serà millor, perquè aquest....

Han passat uns mesos i el torno a tenir al davant.

- Se'n recorda de mi? Avui porto un bon paper i, en agraïment, li deixaré a un preu especial.
- En agraïment de què...?
- Miri, li explicaré una cosa. Vaig sortir d'aquí amb una idea al cap, canviaria d'empresa. No em trobava a gust aprofitant-me de la bona fe de la gent per col·locar-los aquells papers... Ara puc mirar a la cara als clients.. i dormo més tranquil.

Es va convertir en el proveïdor de paper de l'escola durant uns anys.

Amb el pas al nou edifici pensava que ja no tindria anècdotes amb la policia i les drogues... M'equivocava, **però.. això ho explicaré en el pròxim capítol.**